

המסורת היא שהקעריות באות בקו ישר ולא מדי רחוקות זו מזו, וזה מסמל את הרצון שלנו להיות קרובים למורים, את הקירבה בין המורה לתלמיד/ה. אז בזמן שעורכים את האלטר, זה דבר נחמד לחשוב עליו. אנחנו שמים אותם לא רחוק מדי ולא קרוב מדי, ואנחנו חושבים על הקירבה עם המורה, כי זה מה שמביא את המורים. זו הקארמה שתביא את המורים - זו השאיפה הזאת להיות איתם.

שמים ייצוג של הבודהה. זה ייצוג של הבודהה. זה לא הבודהה. זה ייצוג של הבודהה, ולא דווקא של הבודהה ההיסטורי. זה ייצוג של אותן ישויות נאורות שאנו רוצים שיבואו ויעזרו לנו.

הדברים שעל האלטר, על שולחן המנחה, הם מייצגים את המעשים הטהורים, הדיבור הטהור והמחשבות הטהורות של הישות הנאורה שאנחנו רוצים להיות, אז אנחנו צריכים לטהר אותם. אז נגיד שמים אוכל. אנחנו לא רוצים לשים אוכל רגיל. אנחנו צריכים לקדש אותו כי שום דבר פה לא רגיל, כי כשמסתכלים רגיל, זה נראה שטותי קצת לשים מים בקעריות, נכון? שום דבר פה לא רגיל ויש לו משמעות קדושה. אנחנו צריכים לקדש את הדברים האלה ואנחנו עושים את זה על-ידי [זה] שאנחנו אומרים: "אום אָ הוּנג" שזה מסמל:

- אום - זה המעשים הטהורים של הבודהה.
- אָ - זה הדיבור הטהור של הבודהה.
- הוּנג - זה המיינד הטהור של הבודהה.

"אום אָ הוּנג". Huung אפשר עם שני u, או עם u אחד. לפעמים כותבים פה m במקום ה-ng.

אז כשאתם שמים את המנחה אתם אומרים: "אום אָ הוּנג". זה עכשיו לא אוכל רגיל. זה מזון אלים עכשיו. האם הם לוקחים מהאוכל? כן, אבל לא אוכלים אותו. הם לוקחים את התמצית שלו שזה ה-spirit של המנחה. את זה הם לוקחים, כי הם פה כל הזמן. יש להם ידע-כל. הם יודעים. הם רואים מה שאנחנו עושים.

שאלה: מה עושים עם האוכל הזה אחר-כך?

תשובה: [זו] שאלה מאוד טובה. לא זורקים את זה כי זה עכשיו קדוש. נותנים את זה לבעלי חיים. אפשר לתת את זה לחברים.

רצוי שלא אתם תאכלו מהמנחה שלכם. אתם יכולים לאכול מהמנחה של מישוהו אחר, כי אחרת זה כאילו שאתם שמים את זה בשביל עצמכם, ואתם לא רוצים אינטרסים שם. זה צריך להיות טהור. את המים, אם אנחנו ברטריט, כל יום אנחנו אוספים את המים בכד ונותנים לצמח. כן. לא שופכים לביוב. [נותנים] לצמחים, לנחל.

ברטריט, בבוקר עורכים, ובערב מוציאים את המים ומוציאים את המנחה ליצורים. הופכים את הקעריות - מנגבים אותן. מנקים אותם יפה, ושמים אותן מעל קטורת ואתם מדמיינים שעכשיו ערכתם שולחן יפה ועכשיו אתם מזמינים אותם שיבואו. הם שומעים אתכם.

הפעמון שכאן, הוא פשוט מסמל את המוסיקה שאנחנו מגישים להם, אבל לפעמים כשאנחנו מוציאים את המנחה החוצה, ליצורים, אפשר לקרוא להם עם הפעמון, לפרטות.¹ הן שומעות. אפשר לקרוא להם, אפשר להדליק מקל קטורת ולשים על זה, הם נמשכים לאש.

¹ אלו הן הרוחות הרעבות, אחת מצורות הקיום הסובלות בסמסרה. לפרטים ראה בקורס 8.